

Arrest

nr. 148 479 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 29 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2015.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 november 2013.

Uit een aanvulling van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het Belgisch grondgebied op 28 november 2014 onder escorte heeft verlaten

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 28 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de wnd. voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Voormelde beschikking luidt als volgt:

“Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegd.

Waar de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voornamelijk een theoretisch betoog voert. Als onderdaan van Algerije kan zij ook bezwaarlijk voorhouden niet te weten waarheen verweerder haar zal uitwijzen. Voorts is het betoog hypothetisch van aard. De bestreden beslissing verplicht de verzoekende partij niet meer dan tot het verlaten van het Schengengrondgebied en verplicht haar niet terug te keren naar het land van oorsprong. Haar betoog gaat voorts uit van een gedwongen tenuitvoerlegging, waarvan op dit ogenblik geen indicatie is, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan en het veronderstelt tevens dat ze op dat moment geen aanvechtbare beslissing meer zou ontvangen om haar rechten te doen gelden, terwijl verweerder in dit geval courant bijlagen 13septies uitreikt die wel degelijk aanvechtbaar zijn bij de Raad. De verzoekende partij geeft voorts zelf toe dat haar situatie niet identiek is aan de omstandigheden die aan de grondslag lagen van het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen. Kern van deze zaak betreft immers het daadwerkelijk beroep voor afgewezen asielsezoekers die zich aan de grens bevinden en het feit dat kopies van attesten van het UNHCR-vluchtelingenkantoor in Delhi, ten onrechte werden verworpen zonder diepgaand onderzoek. In casu blijkt uit niets dat dergelijke topics ook de zaak van de verzoekende partij kenmerkt. Waar de verzoekende partij voorts nog richtlijnen ontvouwt voor de wetgever en verweerder om zich in lijn te stellen met het arrest Singh, kan de Raad niet meer doen dan hiervan akte te nemen. Het komt hem niet toe om dergelijke richtlijnen op hun opportuniteit te gaan beoordelen.

Hoewel de verzoekende partij gevolgd kan worden dat tevens de overheidsinstanties van de lidstaten gebonden zijn door het hoorrecht, zoals vastgesteld in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij toont met haar theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht het bestaan niet aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. De schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waarbij voor de invulling naar het voorafgaande kan verwezen worden.

De middelen lijken ongegrond.”

2.3. De verzoekende partij richt op 30 april 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het

verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesamenvatting, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 juni 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst erop dat uit informatie die de verwerende partij heeft meegedeeld blijkt dat de verzoekende partij het Belgisch grondgebied op 28 november 2014 onder escorte heeft verlaten zodat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen. Gevraagd of zij in de gegeven omstandigheden nog een belang kan doen gelden, stelt de verzoekende partij zich naar de wijsheid te gedragen en voor het overige te verwijzen naar haar geschreven stukken. De verwerende partij stelt dat geen belang meer voorhanden is.”*

2.5. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Op 28 november 2014 heeft de verzoekende partij het Belgisch grondgebied verlaten. Uit voormeld gegeven blijkt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat de verzoekende partij nog heeft bij huidig beroep, stelt de verzoekende partij zich naar de wijsheid te gedragen. Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat het beroep moet worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS